

ת"פ 35050/08/22 - מדינת ישראל נגד מוחמד זיד

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 35050-08-22 מדינת ישראל נ' זיד(אסיר)

כבוד השופט אלכס אחר	בפני
המאשימה	בעניין:
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עוה"ד לינוי לאליאן	
נגד	
מוחמד זיד (אסיר)	הנאשם
ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד מסארוה	

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, עבירה של התפרצות לבית מגורים - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כעולה מעובדות כתב האישום בהם כאמור הודה הנאשם, בתאריך 11.08.22 התפרץ הנאשם לבית המתלוננת, וחיטט בחפציה אך לא מצא רכוש שבכוונתו לגנוב. מששבה המתלוננת לביתה ומצאה בו את הנאשם, הזעיקה שוטרים למקום.

בתאריך 20.09.22 הודה הנאשם בעובדות ובעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, והורשע בהתאם.

ישיבת הטיעונים לעונש נדחתה לתאריך 19.10.22, במהלכה נטען ע"י המאשימה שמתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 12-20 חודשי מאסר בפועל, הודגש כי הנאשם פרץ למעשה פעמיים לבית המתלוננת באותו היום ונתפס בתוך ביתה לאחר שהמתלוננת שבה לביתה ובכך בעצם התממש הסיכון המובנה בפריצה לדירת מגורים. ב"כ המאשימה הפנתה במסגרת טיעוניה לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1), לתנאי בר הפעלה בעניינו (ת/2) שהוטל עליו בת"פ 5598-10-19, בגזר דין מתאריך 31.12.19 ולפסיקה שלעמדתה תומכת במתחם העונש ההולם האמור לעיל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לצד עברו הפלילי של הנאשם והעובדה שריצה בעבר עונש מאסר לפרק זמן של 4 חודשים, לצד העובדה שלא הופנה להליך טיפולי כלשהו ולא הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר מטעם שירות המבחן, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם עונש ברך הבינוני של המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה בן 6 החודשים כפי שהוטל על הנאשם בבית משפט שלום חדרה שהינו בר הפעלה במסגרת הליך זה, וזאת במצטבר, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת, וזאת מבלי שנעלמה מעיניה העובדה שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר.

מנגד, ב"כ הנאשם, ציין במסגרת טיעונו שהמאשימה החמירה יתר על המידה בטיעוניה, ובמתחם העונש ההולם שהוצג על ידה הן לאור העובדה שלא מדובר בפריצה מתוחכמת אשר נעשתה כשהבית היה ריק מאדם והן לאור העובדה שלא נגנב דבר ולא נגרם כל נזק על אף השעות הרבות בהן נותר הנאשם במקום. לעמדתו, מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם נע בין 6-12 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות.

נטען כי מדובר באירוע לא מתוכנן, לא מורכב, פרימיטיבי, הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, התנצל, התחרט, ובעת ביצוע העבירות לא היה איש בבית כך שהסיכון ממעשיו נמוך.

עוד נטען כי מדובר בנאשם שהורשע בפעם השניה בלבד כאשר הרשעתו הראשונה נסובה על עבירה כלפי רכושה של אמו בביתה ולכן, אין המדובר בנאשם בעל דפוס עברייני וודאי שלא כזה המממן את סמיו מפריצה לבתים, כך שבנסיבות העניין, העונש המתאים שיש להטיל על הנאשם בתוך המתחם הוא ברף התחתון של המתחם, תוך הארכת התנאי או לחלופין הפעלתו בחופף.

הנאשם עצור מתאריך 11.08.22.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירה בה הורשע הנאשם שכן מדובר בעבירה אשר פוגעת פגיעה ממשית בפרטיותו ובקניינו של הפרט ואין בעובדה שבעת ביצוע העבירות לא נכחו בני הבית בביתם כדי להפחית מעצם חומרת העבירה. גם אם מדובר באירוע לא מתוכנן וספונטני הרי ההתפרצות לביתה של המתלוננת, הפגיעה בפרטיותה וקניינה יש בהן כדי לפגוע בתחושת הביטחון הבסיסית של מי מבני הבית.

בפסיקה נקבע לא אחת כי עבירות ההתפרצות הפכו למכת מדינה, הפגיעה ברכושו של הציבור מערערת באופן

משמעותי וניכר את תחושת בטחונו ובתי המשפט מחויבים לנקוט בענישה מתאימה לצורך מיגור התופעה - ראו לעניין זה רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, רע"פ 6210/18 אבו גאנם נ' מדינת ישראל.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם שהה בבית המתלוננת משך שעות ארוכות עד שזו חזרה לביתה ויודגש כי "עבירת ההתפרצות לדירת מגורים טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה ולפגיעות בגוף ובנפש. כניסה לביתו הפרטי - מבצרו של אדם, מעבר לכיעור ולתעוזה הטמונים בה, יש בה כדי ללמד על אופיו של אדם. מי אשר אינו מכבד את פרטיותו של הזולת, מי שנכון לפגוע בקניינו ורכושו של אחר, מי אשר נוטל רכוש זולתו, אינו זכאי להתחשבות ואין לו להלין אלא על עצמו" (ת"פ 50651-03-17 מ"י נ' לוי, בית משפט שלום טבריה כב' השופט יריב נבון).

מדיניות הענישה הנהוגה:

בפסיקה נקבע כי מדיניות הענישה ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בכתב האישום, ובהעדר נסיבות יוצאות דופן בחריגות הינה הטלת עונשי מאסר מהותיים, לעניין זה אפנה לעפ"א (נצרת) 306/09 מאיר אסור נ' מדינת ישראל שם נקבע כדלהלן: "כבר הבענו דעתנו לא אחת, והדבר נתמך בפסיקתו העקבית של בית המשפט העליון, כי יש להחמיר בעונשם של מי ההופכים בתיים של אחרים, לעיי חורבות, או ל"הפיכת סדום ועמורה" (ראה והשווה רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל).

כבר אמרנו לא אחת, כי על דרך הכלל ובהעדר נסיבות אישיות יוצאות דופן, הרי, שעל מי המבצע עבירת פריצה, והוא נעדר עבר פלילי יש להטיל עונש מאסר של 12 חודשי מאסר, ואילו מי שהפך את מעשי הפריצה ללחם חוקו והינו רצידיביסטים בתחום זה, יש לגזור עונשי מאסר של 3 ואף 4 שנים מאסר בפועל. מאליו מובן, כי אין באמור כדי לקבוע "תעריף" אחיד, של ענישה, שכן, הענישה לעולם אינדיבידואלית היא. אולם, קו מנחה יש באמור לעיל, כאשר כמובן בכל מקרה ומקרה יישקלו נסיבותיו האישיות של כל נאשם ונאשם, שאלת הודאתו, חרטתו, קבלה כנה לעתיד לבלי ישוב למעגל הפשע ועוד".

בע"פ 13824-08-17 שעסק בהתפרצות לדירה בצוותא של שני נאשמים, וגניבה מינורית ביותר של 2 דולר נקבע מתחם ענישה של 12-24 חודשים. מנגד, ברע"פ 6607/21 אמיר חסון נ. מ"י, דובר בנאשם שהורשע בעבירה של התפרצות לדירת מגורים, כאשר הוא הורשע בהתפרצות פעמיים לאותה דירה יום אחרי יום, וגנב מתוך הדירה יותר מחצי מיליון שקל ודרכונים והוטלו עליו 10 חודשי מאסר בפועל.

כך גם ראו עפ"ג 13582-02-22 מדינת ישראל נ' מוגרבי, בית משפט מחוזי חיפה, ביחס לאזכורי הפסיקה לעניין מדיניות הענישה בעבירת ההתפרצות אשר מחייבת השתתפות עונשים מרתיעים.

בענייננו כאמור מדובר בנאשם אשר הורשע בעבירת התפרצות לדירת מגורים. בשים לב לחומרת העבירה אולם מבלי שצוין שהנאשם גרם לנזק לרכוש או גנב דבר מה אני קובע כי מתחם העונש ההולם יעמוד על מאסר שבין 9-18 חודשים לצד ענישה הצופה פני עתיד, ופיצוי למתלוננת.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

עסקינן בנאשם יליד שנת 1999 בעל הרשעה קודמת אחת משנת 2019 (ת/1), ובגינה נדון לריצוי מאסר בפועל למשך 4 חודשים. במסגרת הרשעה זו, הוטל על הנאשם מאסר על תנאי של 6 חודשים שהינו בר הפעלה כעת.

הנאשם לא נקט בהליך שיקומי כלשהו בחסות ההליך הפלילי הנוכחי, אך מנגד לקח אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר, והביע צער וחרטה.

הנאשם נתון במעצר מאחורי סורג ובריוח מזה כשלושה וחצי חודשים כאשר ידוע שתנאי המעצר קשים הם מתנאי מאסר.

ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להאריך את המאסר המותנה או לחלופין להפעילו בחופף. עם זאת, מאחר כאמור שהנאשם לא לקח חלק בהליך שיקומי כלשהו, אינני סבור שיש נימוק להארכת המאסר המותנה. מנגד, לאור הודאתו והחיסכון היקר בזמנו השיפוטי של בית המשפט כמו גם חיסכון בזמנם של המתלוננת והעדים, ולאור תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריוח, מצאתי לנכון לחפוף את המאסר המותנה בחלקו. לעניין זה, לקחתי בחשבון גם את טיעוניו של ב"כ הנאשם אודות העובדה שהנאשם לא גנב מאום ולא גרם נזק לרכוש על אף ששהה זמן רב בבית המתלוננת.

בהתחשב בכל האמור לעיל לרבות בטיעוני הצדדים אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 11 חודשים אשר יחושב ממועד מעצרו 11.08.22.
 2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה של 6 חודשים כפי שהוטל על הנאשם בתיק ת"פ 5598-10-19 בגזר דינו של בית משפט השלום בחדרה מתאריך 31.12.19. עונש המאסר ירוצה 4 חודשים בחופף לאמור בסעיף 1 לעיל וחודשיים במצטבר לאמור בסעיף 1 לעיל כך שסה"כ ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל.
 3. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה וזאת לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על כל עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ויורשע בה.
 4. פיצוי כספי למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך של 500 ₪.
- יש לשלם את הפיצוי למתלוננת החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 05/3/23 וזאת באחת מהדרכים הבאות:

· **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18

תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל " תשלום גביית קנסות".

• מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).

• במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשפ"ג, 20 נובמבר 2022, בנוכחות הצדדים.